

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Ps 139402 22 PŽ
Brčko, 12.12.2022. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Vuka Lučića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „L&CO“ d.o.o. Laktaši, zastupan po zakonskom zastupniku T.L., direktoru i opunomoćeniku Slobodanu Periću, odvjetniku iz Banja Luke, protiv tuženog „Iman transporti“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupan po zakonskom zastupniku D.I. i opunomoćeniku Nihadu Mujčinoviću, odvjetniku iz Tuzle, radi isplate duga, v. sp. 9.245,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 139402 21 Ps od 23.6.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 12.12.2022. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

I - Žalba tuženog „Iman transporti“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 96 o Ps 139402 21 Ps od 23.6.2022. godine potvrđuje.

II - Zahtjev tužitelja L&CO“ d.o.o. Laktaši za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na žalbu se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 139402 21 Ps od 23.6.2022. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda), prvostupanjski sud je odlučio kao u nastavku:

„Obavezuje se tuženi „Iman transporti“ d.o.o. Ive Andrića br.4, Brčko distrikt BiH, da tužiocu L&CO“ d.o.o. Laktaši, Dositejeva br.2, isplati na ime duga za izvršene usluge transporta robe novčani iznos od 9.460,00 KM i to:

- iznos od 2.915,00KM po računu br: 896/20 od 05.10.2020.godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 05.11.2020.godine pa do isplate,

- iznos od 2.800,00KM po računu br: 949/20 od 13.10.2020.godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 13.11.2020.godine pa do isplate,
- iznos od 800,00KM po računu br: 948/20 od 15.10.2020.godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.11.2020.godine pa do isplate,
- iznos od 2.730,00KM po računu br: 988/20 od 26.10.2020.godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana 26.11.2020.godine pa do isplate, te da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.174,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 23.06.2022.godine, kao dana presuđenja, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja“.

Protiv navedene prvostupanjske presude, tuženi „Iman transporti“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu kojom u cijelosti pobija prvostupanjsku presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom ovom sudu, kao drugostupanjskom, da „usvajanjem žalbe tuženog, preinači prvostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev tužioca ili da ukine prvostepenu presudu i uputi predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje, te obaveže tužioca da tuženom nadoknadi troškove prvostepenog postupka i troškove ove žalbe“.

Tužitelj „L&CO“ d.o.o. Laktaši (u daljnjem tekstu: tužitelj) dostavio je odgovor na žalbu kojim u cijelosti pobija sve žalbene navode tuženog sa prijedlogom da ovaj sud „žalbu tužioca odbije u cjelosti, potvrdi prvostepenu presudu i obaveže tuženog na plaćanje pored ranije utvrđenih troškova i trošak sastava odgovora na žalbu“.

Žalba tuženog nije osnovana.

Nakon što je ispitao prvostupanjsku presudu u smislu odredbe članka 341. a u svezi sa člankom 426. stavak (1) Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede.

Naime, zahtjev u ovom sporu (konačno opredijeljen na ročištu od 23.6.2022. godine) ogleda se u tome da tužitelj traži da mu tuženi isplati na ime duga za izvršene usluge transporta robe novčani iznos od 9.460,00 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom za svaki račun pojedinačno kao i troškovima postupka.

Prema razlozima ožalbene presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostupanjskom postupku, utvrđene su odlučne i druge relevantne činjenice i to da je tužitelj bio angažiran od strane tuženog za usluge transporta, da je izvršavao navedene usluge za koje je sačinjavao fakture (opredijeljene kao u izreci prvostupanjske presude), da se u više navrata obraćao tuženom radi isplate za izvršene usluge kao i da tuženi predmetne račune nije plaćao, pa cijeneći

neosnovanim prigovor tuženog da je tužitelj svjesno prekršio obveze iz svakog naloga o prijevozu na način da je ostvario izravan kontakt sa klijentima, prvostupanjski sud je zaključio da je između tužitelja i tuženog jasno definiran obligaciono-pravni odnos o prijevozu, jer iz faktura i pratećih privitaka proizilazi u kojem vremenskom periodu je vršen transport robe, pa kako je tužitelj ispunio svoju obvezu usluge prijevoza robe, dok tuženi kao ugovaratelj prijevoza obvezu plaćanja usluge prijevoza robe po ispostavljenim fakturama nije platio, to je prvostupanjski sud sa pozivom na odredbe članaka 277. i 648. stavak (1) Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO) odlučio kao u izreci ožalbene presude s tim da je odluku o troškovima postupka donio temeljem odredbe članka 120. stavak (1) ZPP-a a u svezi sa člankom 277. ZOO-a obvezavši tuženog da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.174,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 23.6.2022. godine kao dana presuđenja pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti presude, pod prijetnjom prinudne ovrhe.

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tuženi u bitnome ukazuje da je prvostupanjski sud „izvršio povredu odredaba parničnog postupka na način što nije vodio računa o stranačkoj sposobnosti, odnosno nije utvrđeno da li je u međuvremenu došlo do promjene u zakonskom zastupanju tužioca, iz razloga što je tužilac u pismeno izrađenoj presudi zastupan od strane direktora T.L. a prilikom saslušanja zakonskog zastupnika tužioca predložen i saslušan je kao zakonski zastupnik tužioca M.L. a ne T.L.“ zbog čega tuženi postavlja pitanje „da li je potpisnik punomoći T.L. (navedena u tužbi) ovlaštena za potpisivanje iste punomoći, radi pokretanja parničnog postupka, zbog čega je po mišljenju tuženog učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka“. Također, tuženi dovodi u pitanje i materijalnu dokumentaciju uloženu od strane tužitelja iz razloga „što je tužilac u spis suda na pripremnom ročištu uložio pored računa dostavljenih uz tužbu i druge priloge (CMR listove, pregled zavisnih unutrašnjih troškova za osnovicu PDV-a) a koje priloge nije pojedinačno nabrojao na pripremnom ročištu, niti je iste pojedinačno provodio kao dokaze za glavnu raspravu, a na koje priloge se prvostepeni sud u obrazloženju presude poziva, što predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka“.

Po ocjeni ovog suda, tuženi žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Nema mjesta žalbenim navodima da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članaka 42. i 58. stavak (4) ZPP-a (na koju tuženi ukazuje sadržajem žalbenih navoda ali ih numerički ne konkretizira) na način što, prema stajalištu tuženog, nakon okončanja prvostupanjskog postupka ostaje dilema tko je zakonski zastupnik tužitelja i da li je taj (u registar upisani) zakonski zastupnik potpisnik punomoći temeljem kojeg je opunomoćenik zastupao tužitelja u ovoj parnici.

Naime, ovaj sud je, temeljem odredbe članka 336. stavak (2) ZPP-a, pismenim putem tražio od prvostupanjskog suda dostavu izvješća o povredi odredaba parničnog postupka na koju se tuženi poziva u žalbi kao i da provede sve

neophodno provjere kako bi se pravilno utvrdile sve činjenice od kojih ovisi instanciono ispitivanje predmetnog žalbenog osnova, a po kojem pismenom zahtjevu je prvostupanjski sud pravovremeno postupio, na način što je pribavio Aktualni izvod iz sudskog registra Okružnog privrednog suda u Banjoj Luci broj 057-0-Reg-Z-22-004836 od 18.10.2022. godine kao i pisani Odgovor na poziv suda od 3.11.2022. godine dostavljen od strane opunomoćenika tužitelja odvjetnika Slobodana Perića iz Banja Luke a u čijem privitku je dostavljena generalna punomoć „L&CO“ d.o.o. Laktaši od 22.4.2021. godine kao i Aktualni izvod iz sudskog registra Okružnog privrednog suda u Banjoj Luci broj 057-0-Reg-Z-21-004489 od 3.9.2021. godine.

Uvidom u aktualne izvode iz sudskog registra od 3.9.2021. godine i od 18.10.2022. godine, ovaj sud je utvrdio da je M.L. osnivač „L&CO“ d.o.o. Laktaši dok je T.L. osoba ovlaštena za zastupanje subjekta upisa (direktor) bez ograničenja ovlasti, pa kada je to tako, a imajući u vidu i pisano očitovanje opunomoćenika tužitelja da je M.L. osnivač, vlasnik i menadžer „L&CO“ d.o.o. Laktaši a T.L. zakonski zastupnik kao i da je Slobodan Perić „od ranije generalni punomoćnik ovog preduzeća ovlašten da zastupa pred svim sudovima u BiH prema generalnoj punomoći od 22.4.2021. godine“, pa kada je to tako, onda je T.L. pravilno označena kao zakonski zastupnik tužitelja, kako u uređenoj tužbi (zaprimljenoj kod prvostupanjskog suda dana 16.7.2021. godine), tako i u preambuli prvostupanjske presude, dok se iz generalne punomoći od 22.4.2021. godine (znači prije podnošenja inicijalne tužbe dana 8.6.2021. godine), kao potpisnik davatelja punomoći, iščitava „T.L.“, slijedom čega ovaj sud, suprotno rezoniranju tuženog, nalazi da je u predmetnoj parnici tužitelja pravilno zastupao njegov zakonski zastupnik (T.L.) kao i opunomoćenik, zbog čega se žalbeni navodi tuženog u ovom dijelu ukazuju kao neutemeljeni, a činjenica da je na glavnoj raspravi pred prvostupanjskim sudom, kao zakonski zastupnik saslušan M.L., nije od utjecaja na drugačiju odluku ovog suda, obzirom da je M.L. mogao biti saslušan i u svojstvu svjedoka, dok s druge strane, ni tuženi u žalbi ne ukazuje zbog čega bi navedeni propust prvostupanjskog suda uopće bio od značaja za pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude u konačnici.

Dalje, nema mjesta ni žalbenom navodu tuženog da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članaka 7. stavak (1) i (2), 205, stavak (1), 217. stavak (1) točka c) i 222. stavak (1) točka a) ZPP-a, a koje povrede proizilazi iz sadržaja žalbe, obzirom da je svoju odluku zasnovao na „CMR listovima i pregledu zavisnih unutarnjih troškova za osnovicu PDV-a“.

Točni su žalbeni navodi tuženog da je opunomoćenik tužitelja na pripremnom ročištu i glavnoj raspravi, u dijelu kada je čitao materijalnu dokumentaciju, naveo račune i opomenu sa „propratnom dokumentacijom“ (u ovom slučaju CMR listovi sa pregledom zavisnih unutarnjih troškova za osnovicu PDV-a), bez da je precizno naveo o kakvoj propratnoj dokumentaciji se radi ili da je na drugi način naveo elemente na temelju kojih se ta „propratna dokumentacija“ može odrediti (identificirati), a koje postupanje opunomoćenika tužitelja je prvostupanjski sud, i po ocjeni ovog suda, pogrešno dopustio, tim prije što je smisao odredbi članaka 7. stavak (1) i (2), 205, stavak (1), 217. stavak (1)

točka c) i 222. stavak (1) točka a) ZPP-a upravo taj da prvostupanjski sud za potrebe presuđenja u konkretnoj pravnoj stvari svoju odluku može zasnivati samo na onim dokazima koje su stranke predložile a potom i pročitale po odobrenju suda (ukoliko nije drugačije zakonom propisano), pa kada je to tako, onda predlaganje „propratne dokumentacije“ kao materijalnih dokaza, nije dostatna sa aspekta identifikacije dokaza koje stranka predlaže niti sa aspekta identifikacije dokaza koji su izvedeni (pročitani) na glavnoj raspravi.

Međutim, iako se očito radi o propustu prvostupanjskog suda, to nije bilo od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude u smislu članka 329. stavak (1) ZPP-a, obzirom da su sporni dokazi (CMR listovi sa pregledom zavisnih unutarnjih troškova za osnovicu PDV-a) izvedeni na okolnost da je tužitelj uredno obavio poslove transporta roba za tuženog, a koja okolnost i nije sporna među strankama (zakonski zastupnik tuženog u svom iskazu pred prvostupanjskim sudom ne osporava da je tužitelj vršio usluge transporta za njega), slijedom čega predmetni sporni dokazi i nisu bili odlučujući za utvrđenje predmetne činjenice od strane prvostupanjskog suda (da je tužitelj uredno vršio usluge transporta za tuženog), zbog čega se žalbeni navodi tuženog i u ovom dijelu ukazuju kao neutemeljeni.

Zbog navedenog, a kako nisu osnovani žalbeni razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostupanjsku presudu, niti razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog odbiti kao neosnovanu, te primjenom članka 346. ZPP-a prvostupanjsku presudu potvrditi.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka na ime sastava odgovora na žalbu, primjenom odredbe članka 131. a u svezi sa odredbom članka 121. Zakona o parničnom postupku je odbijen stavkom drugim izreke ove presude, budući da odgovor na žalbu, pa samim tim i trošak koji je prouzrokovao, nije bio nužan za zaštitu prava tužitelja u ovoj fazi postupka.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Maida Kovačević